

карва прѣхраната на 4-5 декара подарена отъ игумена на Петропавловския манастиръ земя почналъ да обработва лозе. Освѣнъ това вземалъ на изполица земя и работилъ зеленчукъ и кукурузъ. Сѣмейството му се увеличавало, а заедно съ това и сиромашията. Едва въ 1883 г. при губернаторството на князь Дондуковъ му била отпусната пенсия отъ 50 лв. мѣсечно. Това при 6 членното му вече сѣмейство не изменило ни най малко материалното му положение, за да напусне копането на лозе и чужди бостани, и той съвършено заглъхналъ. За поезия не му оставало нито врѣме, нито пъкъ ималъ потребното за това спокойствие. Отъ отчаяне, останалъ въ крайна сиромашия и въ срѣда, която, като всѣка еснафска срѣда, цѣни човѣка не по умъ и лични способности, а по богатство, тъй почналъ да пие, безъ обаче да се забравя въ пиянство. Не е ималъ спокойствие и въ кжщи. Неграмотната му жена, която, прѣдадена постоянно на чужда работа денонощно за прѣхрана на сѣмейството, като не виждала никаква материална полза въ писането му, постоянно му натѣквало да се не занимава съ тия праздни „недаващи“ хлѣбъ работи. Разбира се при това положение Козлевъ не е можелъ нито да чете, нито да пише и е намиралъ утѣшение въ кръчмата. Съ голѣмъ трудъ и грижи, най-голѣмиятъ му синъ, Димо, сполучва да свърши юнкерското училище и въ 1888 година става офицеръ. Обаче слѣдъ 5 години въ 1894 г. заболѣлъ и умрелъ. Това съвсѣмъ убило и застарило Козлева. Той съвършено отслабналъ. Забравенъ отъ сжщата година, по малкиятъ му синъ, Иванъ свършилъ курса на Търговското духовно училище и се заловилъ съ учителство, но и той отъ постоянно гонене отъ село на село и поради издрѣжка въ училище на пб малката си сестра, не е могълъ достатъчно да подкрѣпя баща си и той до края на живота си не е можилъ да се почувствува извънъ сиромашията и, благодарение на здравата си натура, доживѣлъ още 8 години, като на 6 юлий 1902 г., забравенъ отъ всички умрѣлъ.
